

[Paul Schlüter.]

Da vi drøftede disse ting i fjor, fremmadede socialdemokratiet arbejdsløshedsspøgelset. Hr. Grünbaum ved, hvordan det er gået med beskæftigelsen i den svundne tid. Vi har i dag langt flere i beskæftigelse, end vi havde for et år siden. Er der mulighed for andet syn, end at chancerne for varig høj beskæftigelse er bedre i kraft af, at vi fastsatte den højere udskrivningsprocent i fjor? Jeg kan ikke se det, ikke engang teoretisk.

Da vi havde den store debat den 22. maj 1969 om regeringens økonomiske politik, fremsatte hr. J. O. Krag en udtalelse her i folketinget, som jeg gerne vil minde om. Hr. J. O. Krag sagde følgende (folketingets forhandlinger 1968-69, sp. 6954):

„Jeg vil kun endnu en gang sige, at vi anser den stramning af finanspolitikken, der her foretages, for forkert.“

Det drejede sig altså om udskrivningsprocenten på de 95. Hr. J. O. Krag fortsatte:

„... det, regeringen nu gør, sikrer os, at det fordoblede arbejdsløshedsniveau vil vende tilbage og vil blive stående som et fænomen af længere varighed...“

Sikke dog en eventyrlig fejltagelse! Sådan gik det jo ikke. Spøgelset blev manet i jorden, vi har haft høj beskæftigelse, langt flere hænder i arbejde, end vi havde før, på trods af en udskrivningsprocent på 95.

Jeg hæftede mig ved, at hr. Grünbaum kritiserede forhøjelsen af folkepensionsbidraget fra 3 til 4 pct. i forbindelse med nedsættelsen af udskrivningsprocenten fra 95 til 91. Hr. Grünbaum sagde, at dette er et stykke konservativ skattepolitik. Nu er det i og for sig en karakteristik, jeg personlig ikke kan have så meget imod, men spørgsmålet er, om hr. Grünbaum har ret i således at kalde denne omlægning for et specielt konservativt fænomen, og det mener jeg bestemt ikke han har. Man siger, at regeringen ønsker en omlægning fra progressiv indkomstskat til proportionalt folkepensionsbidrag, og det er en skattepolitik, socialdemokratiet ikke vil støtte. Ak, hvor forandret, hvor tingene dog udvikler sig hastigt. Hr. Grünbaum kan da ikke have glempt på så kort tid, at socialdemokratiet den 6. december 1968, altså under den nuværende regering, her i folketinget fremsatte forslag om, at folkepensionsbidraget med

virkning fra den 1. januar 1971 skulle stige, ikke blot til 4 pct., men til hele 5½ pct., og at langt det meste af øgningen skulle anvendes til indsættelse i en fond med henblik på senere forøgelse af folkepensionen, ganske ligesom efter det forslag, regeringen har fremsat, og som vi forhåbentlig om få dage kan vedtage. Mindes hr. Grünbaum noget om, at socialdemokratiet i forbindelse med fremsættelsen af dette forslag i 1968 sagde, at nu skulle vi passe på, at vi ikke omlagde beskatningen bort fra den progressive og over til den proportionale? Ja, jeg kan altså ikke se det, når jeg tager det gamle socialdemokratiske forslag op til analyse i dag, hverken i selve forslaget, i bemærkningerne eller i fremsættelsestalen. Der er ganske enkelt tale om, at socialdemokratiet dengang — i endnu videre omfang end regeringen nu — foreslog en omlægning.

Til sidst vil jeg gerne gøre en bemærkning i forbindelse med hr. Grünbaums ønske om, at folketinget ikke nu før sommerferien skulle fastsætte udskrivningsprocenten, men at man skulle vente til senere. Nu vil jeg først sige om dette, at det er jo ikke noget nyt, at vi fastlægger udskrivningsprocenten et antal måneder, før de pågældende indkomster skal til beskatning; sådan har vi altid gjort. Nu møder vi nye arbejdsvilkår, men princippet er i og for sig det samme. Vi fastlægger nu, som vi gjorde i gamle dage, udskrivningsprocenten en vis tid, inden beskatningen skal ske.

Så vidt jeg kan bedømme det, er der egentlig ikke tekniske vanskeligheder forbundet med at efterkomme hr. Grünbaums og socialdemokratiets ønske. Det er ikke dér, det ligger. Mit hovedargument for at gå imod en udsættelse af fastlæggelsen af beskatningsniveauet er, at det ganske givet ville bidrage til at skabe uro om Danmarks økonomiske forhold, hvis vi ventede. Hvis man skabte forventning om en hurtig skattelettelse i Danmark på et tidspunkt, som ligger forud for den dag, hvor økonomien virkelig varigt er i god stand, ville det svække udlandets tillid til den danske krone. Man kan jo sige, at hele den linje, oppositionen fører og har ført, i sig selv bidrager til, at udlandet bliver svækket i sin tillid til den danske krone og den danske økonomi. Trøsten er naturligvis, at oppositionen er opposition og ikke har flertallet,